

Tryckfrihetsförordningen och vissa handlingar hos Patent- och registreringsverket

Till lagutskottet

Lagutskottet har berett konstitutionsutskottet tillfälle att yttra sig över proposition 2003/04:177 om ändringar i mönsterskyddslagen på grund av EG-förordningen om gemenskapsformgivning jämte de med anledning av propositionen väckta motionerna 2004/05:L5 (m) och L6 (fp).

Konstitutionsutskottets yttrande avser frågan om tillämpningen av tryckfrihetsförordningens bestämmelser om allmänna handlingar på ansökningshandlingar som lämnas till Patent- och registreringsverket för vidare befordran till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och formgivning) samt den därmed sammanhängande frågan om behovet av en sekretessregel för dessa handlingar. Propositionen innehåller inte något förslag i detta avseende. Frågan tas däremot upp i motionerna.

Konstitutionsutskottet

EG-förordningen om gemenskapsformgivning

Allmänt

EG-förordningen om gemenskapsformgivning – Rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 5.1.2002, s. 1, Celex 32002R0006) – etablerar ett gemenskapsrättsligt system för immaterialrättsligt skydd av formgivning. Förordningen trädde i kraft den 6 mars 2002.

Handeln med produkter som varit föremål för någon formgivningsinsats är i stor utsträckning gränsöverskridande. Inom Europeiska unionen har därför antagits två rättsakter som inom gemenskapen reglerar skyddet för formgivning: dels ett direktiv om mönsterskydd, mönsterskyddsdirektivet, dels den nu aktuella förordningen.

Mönsterskyddsdirektivet antogs 1998¹ och syftar till att närma medlemsstaternas lagar om skydd av formgivning till varandra. Direktivet genomfördes i svensk lagstiftning genom ändringar främst i mönsterskyddslagen (1970:485), som trädde i kraft den 1 juli 2002 (SFS 2002:570, prop. 2001/02:121, bet. 2001/02:LU22).

Det gemenskapsrättsliga system för immaterialrättsligt skydd av formgivning som inrättas genom förordningen om gemenskapsformgivning motsvarar i huvudsak det som sedan 1996 finns för varumärken enligt rådets förordning om gemenskapsvarumärken². Genom förordningen skapas möjlighet att genom en enda ansökan om registrering få ensamrätt till en formgivning i hela den europeiska gemenskapen, s.k. registrerad gemenskapsformgivning. I förordningen finns också bestämmelser om ett mer begränsat skydd som gäller oberoende av registrering, s.k. oregistrerad gemenskapsformgivning. Förordningen är direkt tillämplig i medlemsstaterna. Förutsättningarna för att kunna få registrera en gemenskapsformgivning regleras uteslutande av bestämmelserna i förordningen. Detsamma gäller registreringsförfarandet.

Registreringen av gemenskapsformgivningar handläggs av en särskild myndighet, Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och formgivning). Byrån, som är belägen i Alicante, kallas i förordningen och här fortsättningsvis byrån. Det är samma byrå som sedan år 1996 handlägger registreringar av gemenskapsvarumärken. Den 1 januari 2003 började byrån ta emot ansökningar om registrering av gemenskapsformgivning. Den 1 april samma år påbörjades handläggningen av ansökningarna.

De materiella bestämmelserna i förordningen om gemenskapsformgivning inleds i likhet med mönsterskyddsdirektivet och mönsterskyddslagen med en rad definitioner. Här definieras vad som avses med formgivning samt begreppen produkt och sammansatt produkt. Med formgivning avses en produkts eller en produkt dels utseende som beror av detaljer som finns på själva produkten och/eller i produktens ornament och som särskilt kan vara linjer, konturer, färger, form, ytstruktur och/eller material.

En gemenskapsformgivning skyddas endast om den är ny och särpräglad. Dessa skydds krav har sin motsvarighet i mönsterskydds direktivet och i mönsterskyddslagen. Detta innebär exempelvis att man inte kan få skydd för beståndsdelar i sammansatta produkter som inte syns vid normal användning av produkten. Inte heller kan man få skydd för formgivning som uteslutande är bestämd av teknisk funktion. En formgivning skall betraktas som ny om ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten, och den skall anses ha särprägel om det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen skiljer sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten. Skydds kraven är

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/71/EG av den 13 oktober 1998 om mönsterskydd (EGT L 289, 28.10.1998, s. 28, Celex 31998L0071).

² Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 14.1.1994, s. 1, Celex 394R0040). Förordningen föranledde vissa ändringar i varumärkeslagen (1960:644) och firmalagen (1974:156), se prop. 1995/96:26, bet. 1995/96:LU6, rskr. 1995/96:66, SFS 1995:1277).

desamma oavsett om det är fråga om en registrerad gemenskapsformgivning eller en oregistrerad gemenskapsformgivning.

Gemenskapsformgivningens skyddsomfång, skyddstid och rättsverkningar i övrigt bestäms också av förordningen. Även här överensstämmer förordningen i stort med mönsterskyddsdirektivet och sakligt sett med mönsterskyddslagen. Skyddet för en gemenskapsformgivning omfattar alltså varje formgivning som inte ger en kunnig användare ett annat helhetsintryck. Detta s.k. skyddsomfång är detsamma för registrerade och oregistrerade gemenskapformgivningar.

En registrerad gemenskapsformgivning ger innehavaren ensamrätt att använda den och att hindra andra från att använda den. Från ensamrätten föreskrivs vissa undantag för exempelvis handlingar som företas privat och utan vinstsyfte. Vidare är rätten till formgivningen konsumerad om den avser en produkt som har släppts ut på marknaden i gemenskapen av innehavaren eller med dennes samtycke. Detta innebär exempelvis att innehavaren av ett formskydd inte kan hindra att exemplar av produkter som med dennes samtycke har släppts ut på marknaden i en medlemsstat förs in i en annan medlemsstat och säljs vidare där.

En registrering av en gemenskapsformgivning gäller i fem år från det att ansökan kom in och kan därefter förnyas för ytterligare femårsperioder till maximalt 25 år. Skyddet för en oregistrerad gemenskapsformgivning gäller i tre år från det att formgivningen för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten inom gemenskapen.

Prövning av en ansökan och registrering

Vid en ansökan om registrering prövar byrån att samtliga formella krav är uppfyllda. Därutöver gör byrån en mycket begränsad materiell prövning av ansökan. Byrån kontrollerar endast att ansökan avser en formgivning i förordningens mening och att formgivningen inte strider mot allmän ordning och allmän moral. En fullständig prövning av de materiella skyddsförutsättningarna är möjlig först vid en senare talan om ogiltigförklaring.

Om registreringskraven är uppfyllda registreras formgivningen. I samband med registreringen offentliggörs formgivningen genom att den publiceras i den tidning om gemenskapsformgivningar som regelbundet ges ut av byrån. Dessförinnan är formgivningen hemlig (artikel 74). Enligt artikel 74.1 får de handlingar som rör ansökningar om registrerade gemenskapsformgivningar som ännu inte offentliggjorts göras tillgängliga för allmänheten endast om sökanden samtycker till detta. Registreringsinnehavaren kan under vissa förutsättningar begära att offentliggörandet senareläggs och att formgivningen hålls hemlig även efter registreringen.

Inlämning och vidarebefordran av ansökningar enligt förordningen

Enligt förordningen (artikel 35) får en ansökan efter sökandens eget val lämnas till byrån eller till den centrala myndigheten för industriellt rättsskydd i en medlemsstat. Denna myndighet utgörs i Sverige av Patent- och registrerings-

verket (PRV). Den centrala myndigheten skall enligt förordningen vidta alla nödvändiga åtgärder för att vidarebefordra ansökan till byrån inom två veckor från inlämningen. Enligt tillämpningsföreskrifter till förordningen skall myndigheten numrera alla sidor i ansökningen och märka alla handlingar som ingår i den med datum för mottagande samt utfärda ett kvitto till sökanden (regel 7). Myndigheten skall inte och får inte göra någon formell eller materiell prövning av ansökningen.

Den dag som ansökningen lämnas in till medlemsstatens centrala myndighet betraktas i princip som ansökningsdag respektive ger grund för prioritet (se artikel 38.1 respektive artikel 41, jfr dock artikel 38.2).

Förslag i propositionen och i motionerna

Förordningen innehåller en förpliktelse för Sverige att utse ett begränsat antal domstolar som skall ha ensam behörighet att handlägga bl.a. mål om intrång i en gemenskapsformgivning. Propositionen innehåller därför förslag i detta avseende. Som komplement till förordningen föreslås också bestämmelser om straffansvar m.m. vid intrång i en gemenskapsformgivning. Vidare föreslås att PRV skall få ta ut avgifter för sin befattning med att vidarebefordra ansökningarna.

Regeringen förklarar att frågan om ytterligare lagändringar bör genomföras för att nå en bättre överensstämmelse mellan de nationella och de gemenskapsrättsliga bestämmelserna på området kommer att övervägas i samband med behandlingen av Mönsterutredningens slutbetänkande Förslag till formskyddslag (SOU 2001:68).

Något förslag om sekretessbestämmelse för handlingarna hos PRV läggs inte fram i propositionen. Regeringen diskuterar frågan enligt vad som framgår i följande avsnitt.

I motionerna begärs att regeringen skall återkomma med förslag om sekretessregler för de handlingar som lämnas in till PRV för vidare befordran (motion L5, m) respektive att regeringen ges till känna att frågan om sekretess för dessa handlingar måste bli föremål för en förnyad bedömning (motion L6, fp).

Frågan om ansökan om en registrerad gemenskapsformgivning är allmän handling hos PRV

Frågan om ansökan utgör allmän handling hos PRV aktualiserades av PRV under remissbehandlingen. PRV anförde att det borde övervägas en bestämmelse om sekretess för de handlingar som finns hos verket för vidare befordran till byrån i Alicante, eftersom det var tveksamt om EG-förordningens bestämmelse om sekretess för ansökningshandlingar (artikel 74) var tillämplig även för de nationella patentverk som skall vidarebefordra handlingarna.

Bestämmelser i tryckfrihetsförordningen (TF) om allmänna handlingar

En handling är enligt 2 kap. 3 § TF allmän bl.a. om den förvaras hos och är att anse som inkommen till myndighet. Undantag gäller bl.a. för brev, telegram eller annan sådan handling som har inlämnats till eller upprättats hos myndighet endast för befordran av meddelande. Sådana handlingar anses enligt 2 kap. 11 § första stycket 1 TF inte som allmänna handlingar.

Regeringen anför i propositionen att, om ansökningshandlingar betraktas som allmänna hos PRV, måste en sekretessbestämmelse övervägas för att sökanden inte skall riskera rättsförlust till följd av att handlingarna blivit offentliga. Regeringen påpekar också en annan konsekvens av om handlingarna anses allmänna, nämligen att de underkastas reglerna om bevarande och arkivering.

Lagrådet

Lagrådet hänvisar i sitt yttrande till bestämmelsen i 2 kap. 11 § första stycket 1 TF och erinrar om att det av förarbetena (prop. 1975/76:160 s. 171 ff.) framgår att bestämmelsen infördes för att i TF ge klart uttryck för att sådana försändelser som lämnades till Postverket respektive Televerket eller tillkom där endast som ett led i befordrandet av telegram inte blev allmänna enbart till följd av dessa båda myndigheters befattning med dem. Enligt Lagrådets mening skiljer sig den i EG-förordningen reglerade situationen från den som motiverade införandet av punkten 1 i 2 kap. 11 § första stycket TF. Med inlämningen av en ansökan om gemenskapsformgivning till PRV inleds ansökningsförfarandet enligt Lagrådet, och det är enligt Lagrådet som ett första led i detta förfarande som verket är skyldigt att vidarebefordra ansökningshandlingarna. Det får därför, anför Lagrådet, anses tveksamt om den angivna bestämmelsen i TF är tillämplig.

Situationen kan enligt Lagrådet jämföras med de fall då en part klagat på en myndighets beslut och felaktigt lämnar in skrivelsen med överklagandet till den myndighet som skall pröva överklagandet. Enligt 24 § tredje stycket förvaltningslagen (1986:223) skall den myndighet, till vilken skrivelsen getts in, vidarebefordra den till beslutsmyndigheten och samtidigt lämna uppgift om vilken dag skrivelsen kom in till den högre instansen. Enligt Lagrådet torde skrivelsen redan då anses vara en allmän handling med skyldighet bl.a. för den högre instansen att registrera handlingen enligt 15 kap. sekretesslagen (jfr Hellners-Malmqvist, Nya förvaltningslagen, 4 uppl., s. 318).

Sammanfattningsvis anser Lagrådet att frågan om sekretess för ansökningshandlingar om registrerad gemenskapsformgivning som lämnas in till Patent- och registreringsverket enligt artikel 35.1.b i EG-förordningen behöver övervägas ytterligare.

Regeringen

Regeringen hänvisar med anledning av Lagrådets yttrande bl.a. till att bestämmelsen i EG-förordningen om att sökanden kan välja att lämna in sin ansökan till en nationell myndighet för vidarebefordran har tillkommit för att underlätta för sökanden och att det alltså är sökanden som själv väljer om han eller hon vill lämna in ansökningen till PRV i stället för att skicka den till byrån i Alicante. Till skillnad från nationella ansökningshandlingar lämnas handlingarna in till PRV endast för vidare befordran. Som framgår av EG-förordningen skall PRV endast ta emot och skicka vidare handlingarna. Verket skall numrera alla sidor i ansökan och märka alla handlingar som ingår i ansökan med datum för mottagande samt utfärda ett kvitto till sökanden. Verket varken skall eller får göra någon formell eller materiell prövning av ansökan. Bestämmelserna om att den dag som ansökan lämnas in till PRV i princip skall betraktas som ansökningsdag respektive ge grund för prioritet har tillkommit för att sökanden skall komma i åtnjutande av den tidigaste tänkbara ansökningsdagen. Ansökan skall således i princip anses inkommen till gemenskapsmyndigheten i Alicante den dag den inkommer till en nationell myndighet för industriellt rättsskydd.

Vad gäller den situation vid inlämning av ett överklagande till fel myndighet som Lagrådet har jämfört med gör regeringen följande överväganden. När en part överklagar en dom eller ett beslut skall överklagandet ställas till den myndighet som skall pröva överklagandet men ges in till beslutsmyndigheten. Den som felaktigt ger in överklagandet direkt till överklagandemyndigheten har gett in det till den myndighet som slutligen skall pröva överklagandet. Där kommer överklagandet under alla förhållanden att utgöra en allmän handling. Att handlingen eventuellt betraktas som en allmän handling redan när den felaktigt kommer in till överklagandemyndigheten motiveras nog snarast av att en handling skall betraktas som inkommen vid den tidigaste tänkbara tidpunkten (jfr Bohlin, Offentlighetsprincipen, 6 uppl., s. 61³). Ett överklagande som lämnas till överklagandemyndigheten kan dessutom aldrig anses ha inlämnats "endast för befordran" varför bestämmelsen i 2 kap. 11 § första stycket 1 TF inte kan bli aktuell. Regeringen anser därför inte att denna situation är jämförbar med den som regleras i EG-förordningen.

Eftersom PRV endast skall märka och vidarebefordra handlingarna är PRV:s hantering av ansökningarna däremot, enligt regeringens bedömning, fullt jämförbar med postverksamhet. Av motiven till den aktuella bestämmelsen i TF framgår att det var just handlingar som var föremål för post- eller telebefordran som avsågs undantas från att bli allmänna handlingar (jfr prop. 1975/76:160 s. 171 ff.). Bestämmelsen tillkom, som Lagrådet har påpekat, för att ge klart uttryck för att sådana försändelser som lämnades till Postverket för vidarebefordran eller handlingar som lämnades in till Televerket eller tillkom där endast som ett led i befordrandet av telegram inte blev allmänna endast

³ Det bör noteras att synpunkten att handlingen skall anses som inkommen vid den tidigaste tänkbara tidpunkten framförs i en diskussion om betydelsen av att en handling nått behörig befattningshavare och av diarieföring.

till följd av dessa båda myndigheters befattning med dem. Bestämmelsen begränsades dock inte till att omfatta enbart dåvarande Postverkets respektive Televerkets befattning utan fick en generell avfattning. Under förutsättning att rekvisiten i övrigt är uppfyllda omfattar bestämmelsen i 2 kap. 11 § första stycket 1 TF även handlingar som vidarebefordras av andra myndigheter. Exempelvis resonerades i motiven kring försändelser till och från vårdade personer på vårdmyndigheter av skilda slag. Sådana försändelser ansågs i och för sig inte omfattas av bestämmelsen men skälet till detta var att det här var fråga om myndighetsutövning (a. prop. s. 172 f.). PRV:s befattning med de handlingar som skall vidarebefordras till byrån i Alicante kan dock inte jämföras med vårdmyndigheters hantering av post till intagna och kan inte anses utgöra någon form av myndighetsutövning från PRV:s sida med avseende på innehållet i handlingarna. Av motiven till bestämmelsen framgår vidare att den motiverades av att det vid post- och telegrambefordran inte fanns något insynsintresse (a. prop. s. 172). Motsvarande gäller beträffande innehållet i de ansökningshandlingar som skall vidarebefordras till byrån i Alicante. Innehållet i handlingarna är avsett för byrån och skall och får endast behandlas av byrån.

Sammanfattningsvis anser regeringen att de ansökningshandlingar som inlämnats till PRV endast för vidare befordran till byrån i Alicante inte bör betraktas som allmänna handlingar i tryckfrihetsförordningens mening. Frågan om det behövs en bestämmelse om sekretess för sådana handlingar blir därför inte aktuell.

Regler om vidarebefordran av andra ansökningar

En jämförelse kan göras med regleringen för gemenskapsvarumärken. I 65 § varumärkeslagen (1960:644) finns en bestämmelse som gör det möjligt för PRV att ta ut avgifter för verkets hantering av ansökningar som gäller gemenskapsvarumärken. För en sådan ansökan gäller enligt EG-förordningen om gemenskapsvarumärken motsvarande ordning som nu föreslås för gemenskapsformgivning, nämligen att sökanden efter eget val kan lämna in sina ansökningshandlingar direkt till byrån i Alicante eller till medlemsstatens centrala myndighet – i Sverige PRV.

I samband med ändringarna i varumärkeslagen till följd av EG-förordningen berördes inte frågan huruvida ansökningar som lämnades in till PRV för vidare befordran till byrån skulle komma att utgöra allmänna handlingar hos PRV (prop. 1995/96:26, bet. 1995/96:LU6).

Vidare kan nämnas att det sedan 1978 gällt en ordning med vidarebefordran av ansökningar om europeiska patent. Sådana patent meddelas av det europeiska patentverket enligt den europeiska patentkonventionen. Konventionens bestämmelser om europeiska patent har införlivats med svensk lagstiftning genom ändringar i patentlagen (1967:837)⁴. En ansökan om europeiskt patent görs hos det europeiska patentverket, och ansökan får ges in även

⁴ Prop. 1977/78:1, bet. LU 1977/78:10, rskr. 1977/78:126, SFS 1978:149 och 150.

till den nationella patentmyndigheten, som i Sverige är PRV, för vidare befordran till det europeiska patentverket.

Sekretess enligt EG-förordningen

Som nämnts ovan offentliggörs en gemenskapsformgivning i samband med registreringen genom att formgivningen publiceras i den tidning om gemenskapsformgivningar som regelbundet ges ut av byrån. Dessförinnan är formgivningen hemlig (artikel 74). Enligt artikel 74.1 får de handlingar som rör ansökningar om registrerade gemenskapsformgivningar som ännu inte offentliggjorts göras tillgängliga för allmänheten endast om sökanden samtycker till detta. Registreringsinnehavaren kan under vissa förutsättningar begära att offentliggörandet senareläggs och att formgivningen hålls hemlig även efter registreringen.

Svensk sekretessbestämmelse vid nationella ansökningar om mönsterskydd m.m.

För svensk del finns bestämmelser om sekretess för patentansökningar och mönsterskyddsärenden i 8 kap. 13 § sekretesslagen. Sekretess gäller enligt denna bestämmelse i ärenden om ansökan om patent för uppgift om uppfinning eller företagshemlighet om annat inte följer av gällande lagstiftning om patent. Sekretess gäller också i ärenden om registrering av mönster för uppgift om mönstret, om sökanden har begärt det och annat inte följer av gällande lagstiftning om mönsterskydd.

Hanteringen hos PRV

Som framhållits ovan varken skall eller får PRV ta annan befattning med ansökningar om gemenskapsformgivning än de som är nödvändiga för att vidarebefordra ansökan till byrån. Verket skall numrera alla sidor i ansökan och märka alla handlingar som ingår i den med datum för mottagande samt utfärda kvitto till sökanden.

Från verket har inhämtats följande. Anteckningar görs om bibliografiska uppgifter om sökandena i en intern nummerserie. Uppgift bevaras om datum då handlingarna lämnades in och då de vidarebefordrades, vilket normalt är samma dag. Verket behåller en kopia av den inlämningsbekaftelse som går till sökanden. Den bekaftelse om mottagande som kommer från byrån i Alicante bevaras också. Uppgifterna om verkets hantering av vidarebefordringen bevaras således. Såvitt avser ansökningar om gemenskapsvarumärke bevaras även en kopia av ansökningshandlingarna. Verket har vidarebefordrat ansökningshandlingar till byrån i Alicante, såväl beträffande gemenskapsvarumärken som gemenskapsformgivning. Verket har också sedan 1978 vidarebefordrat ansökningar om europeiska patent till europeiska patentverket i München. Antalet ansökningar om gemenskapsvarumärke har uppgått till 500–600 om året. Antalet ansökningar om gemenskapsformgivning rör sig om ett hundratal per år. Någon begäran om att få ut sådana handlingar som lämnats in för

vidare befordran har verket inte haft att ta ställning till, såvitt närmast berörda tjänstemän hos verket kunnat utröna.

Konstitutionsutskottets ställningstagande

Konstitutionsutskottet konstaterar inledningsvis att bestämmelserna i EG-förordningen om gemenskapsformgivning redan har tillämpats i närmare två år. Under denna tid har alltså den ordningen gällt att en sökande har kunnat ge in en ansökan om gemenskapsformgivning antingen direkt till byrån i Alicante eller till Patent- och registreringsverket för vidare befordran till byrån. Som framgår ovan har ett antal ansökningar också kommit in till verket, och verket har vidarebefordrat dem till byrån.

Konstitutionsutskottet konstaterar vidare att frågan om utlämnande av ansökningshandlingar som lämnas in till verket för vidare befordran till byrån, avgörs av verket och, om verket avslår ansökan, därefter kan komma under domstols prövning. Frågan hur TF:s bestämmelser om allmänna handlingar skall tillämpas i detta fall blir därmed föremål för prövning av allmän förvaltningsdomstol.

I förarbetena till bestämmelsen i 2 kap. 11 § TF framhöll föredragande statsrådet (prop. 1975/76:160 s. 172 f.) att det var uppenbart att det förhållandet att post- och telegrambefordran i vårt land omhändertogs av myndigheter inte skulle ge allmänheten någon rätt till insyn i de befordrade meddelandena. Eftersom det inte kunde vara fråga om en avvägning mellan offentlighets- och sekretessintressen av det slag som avspeglas i sekretesslagstiftningen ansåg han att föreskriften borde tas in som en grundlagsbestämmelse samt att i denna bestämmelse borde föreskrivas att brev, telegram eller annan sådan handling som har inlämnats till eller upprättats hos myndighet endast för befordran av meddelande inte skall anses som allmän handling.

Enligt konstitutionsutskottets mening bör bedömningen av frågan om de aktuella ansökningshandlingarna skall betraktas som allmänna handlingar hos PRV eller om de täcks av undantagsregeln i 2 kap. 11 § första stycket 1 TF vara densamma för ansökningar enligt förordningen om gemenskapsformgivning som för ansökningar enligt förordningen om gemenskapsvarumärken. Behovet av sekretesskydd kan däremot skilja sig till följd av att olika krav ställs för skydd som gemenskapsformgivning och för skydd som gemenskapsvarumärke. För att få formgivningsskydd krävs att formgivningen skall vara ny och särpräglad. För att en formgivning skall betraktas som ny krävs att ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten på sätt som anges närmare i förordningen. För varumärkesskydd ställs inte något motsvarande nyhetskrav.

Lagrådet har sett inlämningen av ansökningshandlingarna till PRV som en inledning av ansökningsförfarandet och verkets skyldighet att vidarebefordra handlingarna som ett första led i detta förfarande. Ett sådant synsätt leder till en bedömning att handlingarna hos PRV inte kan jämföras med post- och telegramförsändelser utan är att anse som allmänna handlingar. Ett moment i

det synsättet är enligt konstitutionsutskottets mening att PRV:s notering om inlämnandedag har rättsverkningar för gemenskapsformgivningsskyddet.

Det nämnda synsättet är emellertid inte ovedersägligt. PRV skall inte göra någon som helst prövning av de inlämnade handlingarna, egentligen inte ens ta del av dem, utan för egen del bara dokumentera sin befattning med vidarebefordrandet. Dokumentation sker även vid postens hantering av rekommenderade och assurerade försändelser. Regeringen har gjort bedömningen att undantagsregeln i 2 kap. 11 § första stycket 1 TF är tillämplig, dvs. att hanteringen hos PRV kan jämföras med post- och telegrambefordran och att handlingarna hos PRV därmed inte är att betrakta som allmänna.

Enligt konstitutionsutskottets mening finns det skäl för den bedömning som regeringen gjort. Utskottet konstaterar samtidigt att bedömningen ytterst är en fråga för rättstillämpningen. Utskottet förutsätter att regeringen fortsatt uppmärksammar frågan och vid behov återkommer till riksdagen med erforderliga förslag.

Stockholm den 28 oktober 2004

På konstitutionsutskottets vägnar

Göran Lennmarker

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Göran Lennmarker (m), Göran Magnusson (s), Barbro Hietala Nordlund (s), Tobias Krantz (fp), Ingvar Svensson (kd), Mats Einarsson (v), Inger Jarl Beck (s), Henrik S Järrel (m), Anders Bengtsson (s), Helena Bargholtz (fp), Kerstin Lundgren (c), Helene Petersson (s), Nils Fredrik Aurelius (m), Billy Gustafsson (s), Gustav Fridolin (mp) och Karin Åström (s).